

Papa Francesc: "Per què un Jubileu de la misericòrdia?"

La pregunta que va fer el Papa Francesc en la seva darrera audiència va ser: "Per què un Jubileu de la misericòrdia?". Al llarg de l'audiència va donar la resposta, redescobrir el sentit de la misericòrdia de Déu.

14/12/2015

Audiència general, Dimecres 9 de desembre de 2015

Estimats germans i germanes, bon dia!.

Ahir vaig obrir aquí, a la Basílica de Sant Pere, la Porta Santa del Jubileu de la Misericòrdia, després d'haver-la ja obert a la Catedral de Bangui, a Centreafrica. Avui voldria reflexionar amb vosaltres sobre el significat d'aquest Any Sant, responent a la pregunta: per què un Jubileu de la Misericòrdia? Què vol dir això?

L'Església necessita aquest moment extraordinari. No dic que sigui bo per a l'Església aquest moment extraordinari. Dic que l'Església necessita aquest moment extraordinari. En la nostra època de canvis profunds, l'Església està cridada a oferir la seva contribució peculiar, fent visibles els signes de la presència i de la proximitat de Déu. I el Jubileu és un temps propici per a tots nosaltres, perquè contemplant la

Divina Misericòrdia, que supera tot límit humà i resplendeix sobre l'obscuritat del pecat, puguem ser testimonis més convençuts i eficaços.

Dirigir la mirada a Déu, Pare misericordiós, i als germans que necessiten misericòrdia, vol dir centrar l'atenció sobre el contingut essencial de l'Evangeli: Jesús, la Misericòrdia feta carn, que fa visible als nostres ulls el gran misteri de l'Amor trinitari de Déu. Celebrar un Jubileu de la Misericòrdia equival a posar altra vegada al centre de la nostra vida personal i de les nostres comunitats allò que és específic de la fe cristiana, és a dir Jesucrist, el Déu misericordiós.

Un Any Sant, per tant, per viure la misericòrdia. Sí, estimats germans i germanes, aquest Any Sant ens és ofert per experimentar en la nostra vida el toc dolç i suau del perdó de Déu, la seva presència prop nostre i

la seva proximitat especialment en els moments de més necessitat.

Aquest Jubileu, en definitiva, és un moment privilegiat perquè l'Església aprengui a escollir només “el que més agrada a Déu”. I què és el que “a Déu li agrada més”? Perdonar els seus fills, tenir misericòrdia d'ells, per tal que ells puguin també perdonar els germans, resplendint com torxes de la misericòrdia de Déu al món. Això és allò que més agrada a Déu. Sant Ambrosi en un llibre de teologia que havia escrit sobre Adam, agafa la història de la creació del món i diu que Déu, cada dia, després d'haver creat una cosa –la lluna, el sol o els animals– diu: “I Déu veié que això era bo”. Però quan va fer l'home i la dona, la Bíblia diu: “Veié que això era molt bo”. Sant Ambrosi es demana: “Però per què diu “molt bo”? Per què Déu està tan content després de la creació de l'home i de la dona?”. Perquè per fi té algú a qui

perdonar. És bonic això: la joia de Déu és perdonar, l'ésser de Déu és misericòrdia. Per això, en aquest any hem d'obrir els cors, perquè aquest amor, aquesta joia de Déu ens ompli a tots d'aquesta misericòrdia. El Jubileu serà un “temps propici” per a l'Església si aprenem a escollir “el que més agrada a Déu”, sense caure en la temptació de pensar que hi ha quelcom més important o prioritari. No hi ha res més important que escollir “el que més agrada a Déu”, és a dir, la seva misericòrdia, el seu amor, la seva tendresa, la seva abraçada, les seves carícies!

Fins i tot la tasca necessària de renovació de les institucions i de les estructures de l'Església és un mitjà que ens ha de conduir a l'experiència viva i vivificant de la misericòrdia de Déu que, només ella, pot garantir a l'Església ser aquella ciutat assentada sobre una muntanya que no pot romandre amagada (cfr Mt 5,14).

Resplendeix només una Església misericordiosa! Si, encara que només fos per un moment, ens oblidéssim que la misericòrdia és “el que més agrada a Déu”, tots els nostres esforços serien inútils, perquè esdevindríem esclaus de les nostres institucions i de les nostres estructures, per més renovades que poguessin ser. Però seríem sempre esclaus.

«Sentir fortament en nosaltres la joia d’haver estat retrobats per Jesús, que com a Bon Pastor ha vingut a buscar-nos perquè ens havíem perdut»
(Homilia en les Primeres Vespres del Diumenge de la Divina Misericòrdia, 11 d’abril 2015): aquest és l’objectiu que l’Església es proposa en aquest Any Sant. Així reforçarem en nosaltres la certesa que la misericòrdia pot contribuir realment a la construcció d’un món més humà. Especialment en aquests temps nostres, en els quals el perdó és un

convidat poc comú en els àmbits de la vida humana, la crida a la misericòrdia es fa més urgent, i això a tot arreu: en la societat, en les institucions, en la feina i també en la família.

Certament, algú podria objectar: “Però, Pare, l'Església, en aquest Any, no hauria de fer quelcom més? És just contemplar la misericòrdia de Déu, però hi ha moltes necessitats urgents!”. És veritat, hi ha molt a fer, i jo per la meva part no em canso de recordar-ho. Però cal tenir present que, a l'arrel de l'oblit de la misericòrdia, hi ha sempre l'amor propi. Al món, això pren la forma de la recerca dels propis interessos, dels plaers i honors units a la voluntat d'acumular riqueses, mentre en la vida dels cristians sovint es disfressa d'hipocresia i de mundanitat. Totes aquestes coses són contràries a la misericòrdia. Els moviments de l'amor propi, que fan que la

misericòrdia sigui estrangera al món, són tants i tan nombrosos que sovint no estem ni en condició de reconèixer-los com a límits i com a pecat. Per això cal reconèixer que som pecadors, per reforçar en nosaltres la certesa de la misericòrdia divina. “Senyor, jo sóc un pecador; Senyor, jo sóc una pecadora: vine amb la teva misericòrdia”. Aquesta és una pregària molt maca. És una pregària fàcil de dir cada dia: “Senyor, sóc un pecador; Senyor, sóc una pecadora: vine amb la teva misericòrdia”.

Estimats germans i germanes, desitjo que, en aquest Any Sant, cada un de nosaltres faci seva l'experiència de la misericòrdia de Déu, per ser testimonis “d'allò que a Ell li agrada més”. És ser ingenu creure que això pot canviar el món? Sí, humanament parlant és de ximpls, però *«allò que sembla absurd en l'obra de Déu és més savi que la saviesa dels homes, i allò*

que sembla feble en l'obra de Déu és més fort que no pas els homes» (1 Cor 1,25).

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/papa-
francesc-per-que-un-jubileu-de-la-
misericordia/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/papa-francesc-per-que-un-jubileu-de-la-misericordia/) (14/08/2025)